

## POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Barbara Myszka

SSN Marta Romańska

w sprawie ze skargi J. D.

o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu

Apelacyjnego z dnia 30 marca 2010 r., w sprawie z powództwa A. P.

przeciwko J. D.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 3 lutego 2012 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 14 lipca 2011 r.,

**oddala zażalenie i przyznaje adwokatowi W. B. od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego kwotę 3 600 (trzy tysiące sześćset) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 14 lipca 2011 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę J. D. o wznowienie prawomocnie zakończonych wyrokiem z dnia 14 lipca 2011 r. postępowania w sprawie VI ACa 881/09 jako nieopartą na ustawowej podstawie wznowienia.

Zażaleniem z dnia 14 listopada 2011 r. pozwany J. D. zaskarżył to postanowienie w całości i podnosząc zarzut naruszenia art. 403 § 2 k.p.c. wniósł o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 403 § 2 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Nowe okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, to takie fakty, z których strona nie mogła skorzystać w postępowaniu prawomocnie zakończonym. „Wykrycie” natomiast, o którym mowa w art. 403 § 2 k.p.c., odnosi się do okoliczności i dowodów w poprzednim postępowaniu w ogóle nieujawnionych i wówczas nieujawnialnych, bo nieznanymi stronie i dla niej niedostępnymi (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 maja 1968 r., I Co 1/68, OSNCP 1969 nr 2, poz. 36; z dnia 17 stycznia 2001 r., IV CKN 1515/00 i z dnia 19 stycznia 2006 r., IV CZ 143/05, niepublikowane). Nie dotyczy również takich okoliczności, które strona mogła powołać w prawomocnie zakończonym postępowaniu, mając ku temu obiektywnie istniejącą możliwość.

Powołana przez skarżącego okoliczność w postaci ujawnienia po zakończeniu postępowania dowodu w postaci umowy zaliczki nie może zostać uznana w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. za „nowy środek dowodowy”, gdyż fakt jej zawarcia musiał być J. D. znany w toku postępowania. Podniesiona okoliczność nie odpowiada tym samym żadnej z określonych w Kodeksie postępowania cywilnego podstaw wznowienia postępowania, a w szczególności art. 403 § 2 k.p.c. Sąd Apelacyjny trafnie przyjął, że okoliczności podniesionej przez skarżącego nie można zakwalifikować jako takiej, która w prawomocnie zakończonym

postępowaniu była dla strony „nieujawnialna”, a więc stanowiła okoliczność, o której strona przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, nie dysponując tym samym środkami służącymi jej ujawnieniu. J. D., skoro był podpisany na umowie zaliczki, musiał mieć świadomość jej istnienia już w toku prawomocnie zakończonego postępowania; mógł zatem wykorzystać ten środek dowodowy w postępowaniu przed jego zakończeniem.

W tym stanie Sąd Apelacyjny trafnie ocenił, że skarżący nie oparł skargi na ustawowej podstawie wznowienia postępowania określonej w art. 403 § 2 k.p.c., co przesądzało o bezzasadności zażalenia.

Z tych względów, na podstawie art. 398<sup>14</sup> w zw. z art. 394<sup>1</sup> k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.